

Rapport

Datum: 1 augustus 2005
Rapportnummer: 2005/230

Klacht

Verzoekers klagen erover dat de Belastingdienst/Holland-Noord/kantoor Zaandam in zijn brief van 8 maart 2005 heeft geweigerd een rentevergoeding te betalen over (een gedeelte van) de periode van achteneenhalve maand die de Belastingdienst nodig heeft gehad om de vermindering van de aanslag successierecht vast te stellen.

Beoordeling

1. Algemeen

1. Op 19 augustus 2003 heeft de gemachtigde van verzoekers een verzoek aan de Belastingdienst/Holland-Noord/kantoor Zaandam (hierna: de Belastingdienst) gedaan strekkende tot ambtshalve vermindering van de aan hen met dagtekening 3 april 2002 opgelegde aanslag successierecht. Een eerder, tijdig ingediend bezwaarschrift en een eerder verzoek tot ambtshalve vermindering zijn beide door de Belastingdienst afgewezen.

2. Nadat de brief van 19 augustus 2003 op 31 oktober 2003 opnieuw aan de Belastingdienst was toegezonden, heeft op 12 en 18 maart 2004 telefonisch overleg plaatsgevonden tussen de gemachtigde van verzoekers en een medewerker van de Belastingdienst/Rijnmond waarheen het dossier door de Belastingdienst ter behandeling was gezonden.

3. De Belastingdienst heeft met dagtekening 4 mei 2004 in begunstige zin op het verzoek om ambtshalve vermindering beslist. Omdat het bedrag van de vermindering in de beschikking van 4 mei 2004 niet juist was, heeft de Belastingdienst op 12 oktober 2004 een nieuwe beschikking afgegeven. De Belastingdienst heeft bij de ambtshalve vermindering van de aanslag tevens eigener beweging een fout hersteld die was gemaakt bij het vaststellen van de aanslag. Deze fout bestond er uit dat met een legaat van fl 16.549 slechts rekening was gehouden tot bedrag van fl 1.

Het bedrag van de teruggaaf die uit de ambtshalve vermindering voortvloeide, is door de Belastingdienst kort na 12 oktober 2004 aan verzoekers uitbetaald.

4. Op 23 februari 2005 heeft de gemachtigde van verzoekers zich gewend tot de Belastingdienst met een verzoek om rentevergoeding in verband met de lange behandelingsduur van het verzoek om ambtshalve vermindering. De Belastingdienst heeft verzoekers in reactie daarop een rentevergoeding toegekend die uitsluitend betrekking had op de periode tussen het moment van vaststellen van de eerste verminderingsbeschikking op 4 mei 2004 en het moment van uitbetalen van de teruggaaf kort na 12 oktober 2004. De Belastingdienst ging er daarbij van uit dat ten aanzien van de uitbetaling van de teruggaaf sprake was van nalatigheid van de Belastingdienst voor zover de uitbetaling langer dan zes weken na 4 mei 2004 op zich had laten wachten.

II. Ten aanzien van verzoekers' klacht

1. Verzoekers klagen er over dat de Belastingdienst niet bereid is een rentevergoeding te betalen over (een gedeelte van) de periode van ongeveer achteneenhalve maand die is gelegen tussen het moment van indienen van het verzoek om ambtshalve vermindering op 19 augustus 2003 en de dagtekening van de verminderingsbeschikking van 4 mei 2004. Verzoekers zijn van mening dat de duur van de behandeling van het verzoek om vermindering van de aanslag een rentevergoeding rechtvaardigt.

2. De Belastingdienst stelt zich op het standpunt dat er geen aanleiding is tot het betalen van een rentevergoeding over de hierboven aangeduide periode van achteneenhalve maand. De Belastingdienst merkt daartoe op dat het verzoek van 19 augustus 2003 aanleiding heeft gegeven tot uitgebreid overleg tussen de gemachtigde van verzoekers en de Belastingdienst. In zijn brief van 8 maart 2005 aan de gemachtigde merkte de Belastingdienst nog op dat voor een ambtshalve vermindering geen behandelingstermijn is voorgeschreven. Voorts wees de Belastingdienst in die brief op de termijn van één jaar zoals die voor de uitspraak op een bezwaarschrift is opgenomen in artikel 25, eerste lid, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen.

3. De brief van 19 augustus 2003 waarin verzoekers vroegen de aanslag successierecht ambtshalve te verminderen, moet worden aangemerkt als een aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, Algemene wet bestuursrecht. Ingevolge het bepaalde in artikel 4:13 Algemene wet bestuursrecht moet de beschikking op een dergelijke aanvraag in de eerste plaats worden gegeven binnen de bij wettelijk voorschrift bepaalde termijn. In artikel 5a Algemene wet inzake rijksbelastingen is bepaald binnen welke termijn de inspecteur van de Belastingdienst moet beslissen op een aanvraag tot het nemen van een beschikking.

Ingevolge het bepaalde in dat artikel diende de inspecteur op de aanvraag te beschikken binnen een termijn van een jaar na ontvangst van de brief van 19 augustus 2003. De Belastingdienst heeft dan ook ten onrechte in zijn brief van 8 maart 2005 gesteld dat ten aanzien van een beslissing op grond van artikel 65 Algemene wet inzake rijksbelastingen geen behandelingstermijn is opgenomen.

4. De staatssecretaris van Financiën heeft ten aanzien van de toepassing van de termijn van artikel 5a Algemene wet inzake rijksbelastingen echter nadere regels gegeven in het Voorschrift Algemene wet bestuursrecht. Op grond van het bepaalde in de paragrafen 5.4.1. en 5.4.2. van het Voorschrift Algemene wet bestuursrecht (zie Achtergrond, onder 3.) had van de Belastingdienst mogen worden verwacht dat op het verzoek van 19 augustus 2003 binnen een termijn van maximaal acht weken zou zijn beslist, tenzij omstandigheden een langere beslissingstermijn zouden rechtvaardigen.

Gelet op het bepaalde in paragraaf 5.4.3. van het Voorschrift Algemene wet bestuursrecht had voorts van de Belastingdienst verwacht mogen worden dat hij verzoekers van een

overschrijding van de termijn van acht weken en de oorzaak daarvan zo spoedig mogelijk in kennis had gesteld en dat hij verzoekers had laten weten binnen welke termijn de beschikking alsnog kon worden verwacht.

5. De Belastingdienst stelt in zijn reactie op de klacht dat over het verzoek van 19 augustus 2003 uitgebreid overleg heeft plaatsgevonden tussen de gemachtigde van verzoekers en de Belastingdienst. Uit het door de Belastingdienst in zijn reactie eveneens gegeven verloop van de behandeling van het verzoek van 19 augustus 2003 komt op dit punt echter uitsluitend naar voren dat telefonisch overleg is gevoerd op 12 en 18 maart 2004. Uit de brief van de gemachtigde van verzoekers van 23 februari 2005, waarin ook verzoek het verloop van de behandeling wordt beschreven, komen geen andere gegevens omtrent de inhoudelijke behandeling naar voren. Derhalve moet er van worden uitgegaan dat alleen op de twee genoemde data in maart 2004 (dat is zeven maanden na indiening van het verzoek) over de kwestie inhoudelijk overleg is gevoerd. Daarmee is geen sprake van een dusdanig uitgebreid overleg dat daarin een omstandigheid kan worden gezien die een verlenging van de maximale behandelingsduur van acht weken rechtvaardigt.

6. Een dergelijke omstandigheid kan ook niet worden gezien in het gegeven dat de gemachtigde het verzoek op 31 oktober 2003 opnieuw aan de Belastingdienst heeft toegezonden. Nu de Belastingdienst daarover niets anders stelt, moet worden aangenomen dat de hernieuwde toezending van het verzoek heeft plaatsgevonden op verzoek van de Belastingdienst omdat het oorspronkelijke exemplaar niet meer beschikbaar was voor behandeling. Een dergelijke omstandigheid kan niet leiden tot een verlenging van de maximale behandelingsduur.

7. Hoewel de Belastingdienst zich daarop niet beroept, zou een aanleiding voor een (enigszins) langere behandelingsduur dan de termijn van acht weken in dit geval kunnen zijn gelegen in de omstandigheid dat de aard van de materie het kennelijk noodzakelijk maakte het verzoek te laten beoordelen door een medewerker van de Belastingdienst/Rijnmond/kantoor Rotterdam. Wel had de Belastingdienst verzoekers dan `binnen de acht wekentermijn van deze overschrijding op de hoogte dienen te stellen.

8. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.

Gelet op bovenstaande was de maximale redelijke behandelingsduur van het verzoek van 19 augustus 2003 te stellen op maximaal acht weken tenzij de Belastingdienst zich er gemotiveerd op zou beroepen dat de termijn iets langer moest zijn in verband met de behandeling van het verzoek door de Belastingdienst in Rotterdam. Nu de werkelijke behandeling zich heeft uitgestrekt over een periode van ruim acht maanden, is sprake van een verzuim van de Belastingdienst voor zover de hiervoor bedoelde maximale redelijke behandelingsduur is overschreden. In deze omstandigheid had de Belastingdienst, gelet op het gestelde in punt 3. van de Resolutie van 12 december 1990 van de staatssecretaris

van Financiën, in redelijkheid aanleiding moeten zien tot het toekennen van een rentevergoeding uit coulance over de periode van 19 augustus 2003 tot 4 mei 2004, onder aftrek van de hierboven bedoelde maximale redelijke behandelingsduur. Het is niet juist dat de Belastingdienst op het daartoe strekkende verzoek van verzoekers anders heeft beslist. Deze vaststelling vormt aanleiding tot het doen van een aanbeveling.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Belastingdienst/Holland-Noord/kantoor Zaandam is gegrond, wegens schending van het redelijkheidsvereiste.

AANBEVELING

De minister van Financiën wordt in overweging gegeven te bevorderen dat aan verzoekers alsnog een rentevergoeding wordt gegeven over de behandelingsduur van het verzoek van 19 augustus 2003 voor zover deze langer is geweest dan de hierboven bedoelde maximale redelijke behandelingsduur.

Onderzoek

Op 10 maart 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift, gedateerd 9 maart 2005, van de erven B. te De Rijk, ingediend door mr. H.J. Rosenboom te Apeldoorn, met een klacht over een gedraging van de Belastingdienst/Holland-Noord/kantoor Zaandam.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Financiën, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Financiën verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Noch verzoekers noch de Belastingdienst gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Op 14 februari 2001 deden verzoekers, de erven B., aangifte voor het recht van successie bij de Belastingdienst/Amsterdam. Aangegeven werd een saldo van de nalatenschap van fl. 1.513.640, en een verkrijging door de erfgenamen tot een bedrag van fl. 1.497.091, na aftrek van een legaat tot een bedrag van fl. 16.549.

2. De aanslag successierecht werd opgelegd met dagtekening 3 april 2002. Daarbij werd uitgegaan van een saldo van de nalatenschap van fl. 1.632.825. Dit hogere saldo was mede het resultaat van een minnelijke taxatie van (indirect) in de nalatenschap begrepen onroerend goed. Tevens werd met het legaat slechts rekening gehouden tot een verzoekerbedrag van fl. 1.

Tegen de aanslag werd tijdig bezwaar aangetekend. Dit bezwaar werd door de Belastingdienst op 5 juni 2002 afgewezen.

Op 27 januari 2003 werd verzocht de aanslag ambtshalve te verminderen. Ook dit verzoek is afgewezen.

3. In een brief van 19 augustus 2003 verzochten verzoekers de Belastingdienst/Holland-Noord/kantoor Zaandam (hierna: de Belastingdienst) opnieuw de aanslag successierecht ambtshalve te verminderen. Zij schreven het volgende:

“...Tot de nalatenschap behoorde onder meer een belang van 100 % in het geplaatste kapitaal van de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Be. BV. De BV bezat op haar beurt onder meer een woonhuis/bedrijfspan in De Rijp dat in het kader van de successieheffing minnelijk is getaxeerd. Een afschrift van het taxatieverslag is als bijlage met de aangifte meegezonden.

Het onderhavige verzoek heeft betrekking op de taxatiewaarde van het woonhuis/bedrijfspan. Zeer recentelijk is gebleken dat de grond onder de oude dorpskern van De Rijp (dus ook die onder het woonhuis/bedrijfspan) ernstig is verontreinigd.

Naar aanleiding van deze informatie heeft er een nieuwe minnelijke taxatie plaatsgehad waarbij de waarde is vastgesteld op € 253.500,-.

Het nieuwe taxatierapport is voor mij aanleiding u te verzoeken tot een ambtshalve herziening van de aanslag successierecht. Immers, volgens het taxatierapport is bij de waardering geen rekening gehouden met bouwschade veroorzaakt doordat de bestrating is aangepast. Tevens is geen rekening gehouden met de aanwezige ernstige bodemverontreiniging...”

4. Met dagtekening 4 mei 2004 kwam de Belastingdienst aan het verzoek van 19 augustus 2003 tegemoet. De verkrijging van verzoekers werd alsnog gesteld op fl. 1.497.091, conform de aangifte. Daarmee werd door de Belastingdienst tevens alsnog tot het juiste bedrag rekening gehouden met het legaat.

5. Het bedrag van de teruggaaf die het gevolg was van de ambtshalve vermindering werd op 12 oktober 2004 uitbetaald.

6. In een brief van 23 februari 2005 verzocht de gemachtigde van verzoekers de Belastingdienst (onder meer) om een rentevergoeding. De gemachtigde schreef het volgende:

“...Ik heb een aantal malen geprobeerd contact te krijgen met de behandelend ambtenaar, hetgeen eerst op 11 september 2003 is gelukt. Volgens de betreffende ambtenaar (...) was niet Zaandam maar de heer E. van de belastingdienst Amsterdam competent. Daarop heb ik de brief op 11 september 2003 doorgezonden naar de heer E.

Echter, uit een telefonisch onderhoud dat ik met de heer E. had, bleek dat Zaandam competent. Daarop heb ik de brief naar mevrouw B. van de belastingdienst Zaandam doorgezonden.

Ik heb daarop een aantal malen geprobeerd contact te krijgen met mevrouw B. hetgeen steeds niet lukte. In december 2003 (omtrent de exacte datum heb ik geen aantekening) heeft men mij bericht dat het dossier naar de belastingdienst Rotterdam was gezonden waar het in behandeling was bij de heer Bo.

Ik heb een aantal malen met de heer Bo. contact gehad en pas begin maart 2004 bleek dat het dossier kwijt was. De heer Bo. verzocht mij om een kopie van de aangifte successierecht en tevens om een voorstel om de aanslag ambtshalve te verminderen. Op 12 maart 2004, kopie aangifte naar de heer Bo. verzonden. Op 18 maart voorstel aan de heer Bo. gezonden.

Kort daarop heeft de heer Bo. mij geïnformeerd dat mijn voorstel akkoord was en dat hij de belastingdienst Zaandam zou informeren ter nadere afwerking.

Met dagtekening 4 mei 2004 ontving ik de beschikking van de belastingdienst Zaandam volgens welke € 14.167,- zou worden gerestitueerd. Echter, bij brief van 11 mei 2000 ontving (verzoeker; N.o.) van de belastingdienst Alkmaar bericht dat hij slechts € 4.111,- zou terugkrijgen.

Op 11 mei 2004 bij mevrouw S. (belastingdienst Alkmaar) bezwaar gemaakt tegen de te lage teruggaaf en berekening bijgevoegd.

Daarop heb ik regelmatig contact gezocht met Alkmaar om te informeren naar de stand van de behandeling.

Uiteindelijk zegde mevrouw S. mij in augustus toe dat ik op 27 augustus 2004 definitief uitsluitel zou krijgen. Van het verloop daarna heb ik wel aantekeningen gehouden:

27 augustus gebeld met mevr. S., zij had het dossier overgedragen aan Zaandam, de heer Bm. en die zou het verder afhandelen.

27 augustus gebeld met de heer Bm, niet te bereiken.

30 augustus gebeld met de heer Bm, niet aanwezig

31 augustus gebeld met de heer Bm, hij deelde mee dat mevrouw R. de zaak zou afhandelen en dat ik eind volgende week, dus uiterlijk 10 september bericht zou hebben.

Uiteindelijk is de nieuwe beschikking op 12 oktober 2004 afgegeven, de restitutie is kort daarop uitbetaald.

(...)

Daarnaast lijkt het mij alleszins redelijk - gezien de lange duur van de behandeling - dat (verzoekers; N.o.) over de teruggaaf rente wordt vergoed..."

7. De Belastingdienst reageerde in een brief van 8 maart 2005 met het volgende:

"...Wat betreft de gederfde rente tijdens de behandelingsduur van het verminderingsverzoek zal evenmin een vergoeding worden toegekend. In artikel 65 AWR, waarop de verminderingsbeschikking is gebaseerd, is geen voorgeschreven behandelingstermijn opgenomen. Artikel 25 lid 1 AWR - als dit artikel analoog zou worden toegepast - kent een termijn van één jaar voor het doen van uitspraak. In casu is sprake van een behandelingstermijn van 8,5 maand.

Een vergoeding wegens gederfde rente verband houdende met de periode van uitbetaling van € 12.669 zal wel worden toegekend. De uitbetaling van dit bedrag vergde bijna 5,5 maand. Aangezien bij een uitbetalingstermijn van meer dan 6 weken geoordeeld kan worden van nalatigheid, ben ik bereid over de periode van medio juni 2004 tot medio oktober 2004 een bedrag van € 150 te vergoeden. Ik heb daarbij het percentage van de in die periode geldende invorderingsrente gehanteerd..."

B. Standpunt verzoeker

Voor het standpunt van verzoekers wordt verwezen naar de klachtformulering onder Klacht.

C. Standpunt Belastingdienst/holland-Noord

In reactie op de klacht liet de Belastingdienst in een brief van 25 april 2005 het volgende weten:

“...Tot mijn spijt heb ik moeten constateren dat een deel van het dossier onvindbaar is. Hierover heeft in maart 2004 reeds contact plaatsgevonden tussen de heer B. van de Belastingdienst/Rijnmond/kantoor Rotterdam en mr. Rosenboom. Naar aanleiding van dit gesprek heeft mr. Rosenboom kopieën van een aantal stukken toegezonden waardoor het dossier gedeeltelijk is gereconstrueerd. Uit de thans beschikbare stukken blijkt het volgende.

(...)

In het bezwaarschrift tegen de opgelegde aanslag, welk bezwaarschrift is ontvangen omstreeks 27 maart 2002, wordt verzocht de aanslag te verlagen in verband met de onjuiste waardering van de aandelen in Be. B.V., als gevolg van een te hoge waardering van de woning die in het eigendom is van deze B.V., kennelijk in afwijking van de waarde na de minnelijke waardering. Vermoedelijk stellen belanghebbenden in dit bezwaar dat dient te worden uitgegaan van de waarde in bewoonde staat van de woning. Op 5 juni 2002 is uitspraak gedaan op dit bezwaar. Hierbij is meegedeeld dat de door erflaatster bewoonde woning niet als een eigen woning kan worden aangemerkt omdat de woning eigendom is van de B.V. (Be. BV) en dat daarom bij de waardering niet kan worden uitgegaan van de waarde in bewoonde staat. Het bezwaar wordt ongegrond verklaard. Tegen deze uitspraak op het bezwaar is geen beroepschrift bij het Gerechtshof ingediend.

De uitspraak is tien weken na het indienen van het bezwaarschrift gedaan. Door de onvolledigheid van het mij ter beschikking staande dossier kan ik niet nagaan of aan belanghebbenden overeenkomstig artikel 6.2.7 van het Voorschrift Algemene wet bestuursrecht 1997 mededeling is gedaan van het verlengen van de beslistermijn met ten hoogste vier weken. Vast staat dat uitspraak is gedaan binnen de termijn van artikel 25, eerste en tweede lid van de Algemene wet inzake rijksbelastingen.

Op of omstreeks 27 januari 2003 is opnieuw een bezwaarschrift of een verzoek om een ambtshalve vermindering ingediend. In dit verzoek wordt kennelijk verwezen naar stukken van de Gedeputeerde Staten van de Provincie Noord-Holland, waaruit blijkt dat de bodem onder de onroerende zaak (...) te De Rijk (de door erflaatster bewoonde woning, welke in eigendom is van de B.V.) ernstig vervuild is. Deze bodemvervuiling wordt als waardeverminderende factor gezien. Dit verzoek om ambtshalve vermindering wordt als een te laat ingediend bezwaarschrift niet ontvankelijk verklaard wegens termijnoverschrijding. Ook is geen reden aanwezig voor een ambtshalve vermindering omdat sanering van de bodem volgens een ontwerpbeschikking van de Gedeputeerde Staten van de provincie Noord-Holland niet urgent is en ook niet is gebleken dat er een voornemen is om de sanering ter hand te nemen. Op grond hier van is er geen reden om een ambtshalve vermindering toe te passen. Op 11 februari 2003 zijn belanghebbenden hiervan op de hoogte gesteld. Dit is twee weken na het indienen van dit verzoek.

Op 19 augustus 2003 is (opnieuw) een verzoek om een ambtshalve vermindering van de aanslag ingediend (...). Op 31 oktober 2003 heeft gemachtigde de brief van 19 augustus 2003 opnieuw aan de Belastingdienst toegezonden. Bij deze brief van 19 augustus 2003 zijn opnieuw de stukken van de Gedeputeerde Staten van de provincie Noord-Holland bijgevoegd alsmede stukken met betrekking tot de bouwschade.

Naar aanleiding van deze stukken hebben op 12 maart 2004 en 18 maart 2004 telefoongesprekken plaatsgevonden tussen de heer Bo. van de Belastingdienst en mr. Rosenboom. Naar aanleiding van deze telefoongesprekken heeft de gemachtigde een kopie van de aangifte voor het Recht van successie aan de Belastingdienst toegezonden. Naar aanleiding van de toegezonden stukken en de telefoongesprekken is de opgelegde aanslag voor het Recht van successie verlaagd. Hierbij is de belaste verkrijging vastgesteld op f 1.497.091. Bij de bepaling van dit bedrag is geheel tegemoet gekomen aan de bezwaren/verzoeken en is tevens rekening gehouden met een toegekend legaat van f 16.549. Bij het vaststellen van de oorspronkelijke aanslag was ten onrechte uitgegaan van een legaat van slechts f 1. Hoewel namens belanghebbenden op geen enkel moment is gemeld dat bij het vaststellen van de belaste verkrijging tot een onjuist bedrag rekening was gehouden met het toegekende legaat is dit bij de ambtshalve vermindering op de juiste wijze verwerkt. De ambtshalve vermindering is gedagtekend 4 mei 2004. De behandeling van dit verzoek, waarvoor geen formele rechtsmiddelen aanwezig waren heeft circa 8,5 maanden geduurd. Blijkens de brief van mr. Rosenboom van 23 februari 2005 is het bedrag van deze vermindering kort na 12 oktober 2004 uitbetaald.

Voor de vertraagde termijn met betrekking tot het uitbetalen van het bedrag van de vermindering is een vergoeding toegekend in verband met de rentederving van € 150. Belanghebbenden zijn hierover geïnformeerd in de brief van 8 maart 2005. Het bedrag van de rentevergoeding is aan belanghebbenden uitbetaald op 22 maart 2005.

Naar mijn mening heeft de Belastingdienst op een correctie wijze gehandeld. De aanslag voor het Recht van successie is opgelegd circa een jaar na het indienen van de aangifte. Het bezwaarschrift naar aanleiding van de opgelegde aanslag is voorspoedig in behandeling genomen en na tien weken is uitspraak gedaan op dit bezwaarschrift. Belanghebbenden hebben geen beroepschrift ingediend tegen de uitspraak op het bezwaar. Het verzoek van 27 januari 2003 is binnen twee weken behandeld en afgedaan. Met betrekking tot het verzoek van 19 augustus 2003 heeft uitgebreid overleg plaatsgevonden tussen de gemachtigde van belanghebbenden en de Belastingdienst. Naar aanleiding van dit verzoek en het gevoerde overleg is de aanslag verminderd, waarbij de vermindering op een groter bedrag is vastgesteld dan belanghebbenden verzochten.

Voor de vertraagde uitbetaling van het bedrag van de vermindering is een passende rentevergoeding toegekend en uitbetaald..."

Achtergrond

1. Algemene wet inzake rijksbelastingen

Artikel 5a

“Voor zover in de belastingwet niet anders is bepaald, geeft de inspecteur een beschikking op een aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht binnen een jaar na ontvangst van de aanvraag.”

Artikel 65

“1. Een onjuiste belastingaanslag of beschikking kan door de inspecteur ambtshalve worden verminderd. Een in de belastingwet voorziene vermindering, ontheffing of teruggaaf kan door hem ambtshalve worden verleend.

2. Het eerste lid is van overeenkomstige toepassing ten aanzien van degene die een onjuist bedrag op aangifte heeft voldaan of afgedragen, of van wie een onjuist bedrag is ingehouden.”

2. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 1:3

“1. Onder besluit wordt verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling.

2. Onder beschikking wordt verstaan: een besluit dat niet van algemene strekking is, met inbegrip van de afwijzing van een aanvraag daarvan.

3. Onder aanvraag wordt verstaan: een verzoek van een belanghebbende, een besluit te nemen.

4. Onder beleidsregel wordt verstaan: een bij besluit vastgestelde algemene regel, niet zijnde een algemeen verbindend voorschrift, omtrent de afweging van belangen, de vaststelling van feiten of de uitleg van wettelijke voorschriften bij het gebruik van een bevoegdheid van een bestuursorgaan.”

Artikel 4:13

“1. Een beschikking dient te worden gegeven binnen de bij wettelijk voorschrift bepaalde termijn of, bij het ontbreken van zulk een termijn, binnen een redelijke termijn na ontvangst van de aanvraag.

2. De in het eerste lid bedoelde redelijke termijn is in ieder geval verstreken wanneer het bestuursorgaan binnen acht weken na ontvangst van de aanvraag geen beschikking heeft gegeven, noch een kennisgeving als bedoeld in artikel 4:14, derde lid, heeft gedaan.”

Artikel 4:14, derde lid

“Indien, bij het ontbreken van een bij wettelijk voorschrift bepaalde termijn, een beschikking niet binnen acht weken kan worden gegeven, stelt het bestuursorgaan de aanvrager daarvan in kennis en noemt het daarbij een redelijke termijn waarbinnen de beschikking wel tegemoet kan worden gezien.”

3. Voorschrift Algemene wet bestuursrecht (Besluit van 21 juli 1997, Stcrt. 138, van de staatssecretaris van Financiën)

Paragraaf 5.4.1.

“De bepalingen over de beslistermijn zijn alleen van toepassing op de beschikkingen op aanvraag. De beslissing op een aanvraag dient binnen de wettelijk gestelde termijn gegeven te worden. Indien geen wettelijke termijn is gesteld, geldt een redelijke termijn. Die termijn is in ieder geval verstreken indien niet binnen acht weken na ontvangst van de aanvraag een beslissing is genomen of kennisgeving is gedaan aan belanghebbende als bedoeld in § 5.4.3. Hierbij moet worden bedacht dat in een aantal gevallen een redelijke beslistermijn korter dient te zijn dan acht weken.”

Paragraaf 5.4.2.

“Op grond van artikel 5a AWR heeft de inspecteur een wettelijke termijn van één jaar om op een aanvraag te beslissen. De Belastingdienst maakt van deze bepaling echter in beginsel geen gebruik, tenzij omstandigheden een langere beslistermijn rechtvaardigen. Hierbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan gecompliceerde zaken of gevallen waarin belastingplichtige weigert mee te werken aan een voortvarende afhandeling van zijn aanvraag. Voor het beslissen op een aanvraag geldt dus in beginsel de Awb-termijn van (maximaal) acht weken.”

Paragraaf 5.4.3.

“Indien het niet mogelijk blijkt de beschikking op aanvraag binnen acht weken na ontvangst van de aanvraag te geven, wordt de aanvrager daarvan zo spoedig mogelijk in kennis gesteld. Daarbij wordt aangegeven waarom de beschikking nog niet kan worden gegeven en binnen welke termijn de beschikking wel tegemoet kan worden gezien.”

4. Resolutie van de staatssecretaris van Financiën 12 december 1990, nr. AFZ 90/8697

“Verzoeken om rentevergoeding

1. In het kader van de reorganisatie van de Belastingdienst heb ik besloten, dat de behandeling van verzoeken om rentevergoeding, welke niet via de Nationale Ombudsman, de Commissie voor de Verzoekschriften of het Kabinet der Koningin zijn ingediend, wordt overgedragen aan de eenheden.

De thans nog binnenkomende verzoeken zullen tot eind 1990 door de Directie Algemene Fiscale Zaken worden afgedaan.

Vanaf 1 januari 1991 zullen ten departemente binnenkomende verzoeken ter behandeling aan de eenheden worden doorgezonden.

2. Voor het toekennen van een rentevergoeding bestaat behoudens de regeling met betrekking tot de heffings- en invorderingsrente geen wettelijke regeling. Het beleid ten aanzien van het verlenen van rentevergoedingen is gebaseerd op coulance en vloeit voort uit het streven naar een klantgerichte behandeling van belastingplichtigen.

Verzoeken kunnen betrekking hebben op trage besluitvorming door de inspecteur en op vertraging bij de ontvanger met betrekking tot uit te betalen bedragen. Voor zover het gaat om zaken waarbij kan worden verwacht, dat er van de besluitvorming een precedentwerking zal uitgaan, dient voorafgaand aan de besluitvorming contact te worden opgenomen met de Directie Algemene Fiscale Zaken.

3. Wanneer de besluitvorming door de inspecteur meer tijd heeft geveerd dan gebruikelijk is kan aanleiding bestaan om een rentevergoeding te verlenen wanneer de beslissing van de inspecteur heeft geleid tot een terug te geven bedrag, waarover geen heffings- of invorderingsrente wordt vergoed. Dit kan zich met name voordoen bij teruggaven als gevolg van middeling of verrekening van verliezen dan wel investeringsbijdragen van een volgend jaar.

Rente wordt alleen vergoed in die gevallen waarin de vertraging is te wijten aan een verzuim van de Belastingdienst. De rente wordt vergoed over de periode gedurende welke van vertraging sprake is geweest.

4. (...)

5. Indien na formalisering van een teruggaaf de daadwerkelijke uitbetaling veel langer op zich laat wachten dan gebruikelijk is en de rechthebbende hiervan geen verwijt kan worden gemaakt wordt rente vergoed over de periode gedurende welke van vertraging sprake is geweest.

6. Indien wordt besloten tot verstrekking van een rentevergoeding wordt de hoogte daarvan bepaald op basis van de wettelijke interest zoals die gold tijdens de periode van aan de Belastingdienst verwijtbare vertraging.

(...)

7. Gehele of gedeeltelijke afwijzing van een verzoek om rentevergoeding moet gemotiveerd geschieden. Indien door belanghebbende wordt verzocht om herziening van het besluit, wordt dit verzoek ter behandeling doorgezonden aan de directie waaronder de beslissende eenheid valt.”